

Efterwerldens wörd samma äreminne, öfwer ... råd- och handelsmannen i Jacobs...

1700-1829 81 Cbza 1785 Malm

National Library
of Sweden

Efterverldens svödsamma Arminne,

Sfver, den i lifstiden

Ridle och Högtade Herren,

Råd- och Handelsmannen

I Jacobsstad,

Herr **NICOLAUS MALM,**

Som Afled den 3 April 1785,

i Sitt Sextionde Första Ålders År.

Wasa/ tryckt af *Georg Wilhelm Londicer.*

En Man gått ned i jordens gömma,
Som byst en ädel sinnad Sjal,
Wärnlösa, fattiga bäst dömma,
Som sakna måste wälgjort wäl,
Han aldrig någon fattig snubba,
Från gifmild hand kund ingen rubba,
Saknadens tårar bästa skäl.

Sanskyldig kärleks werk utöfwat,
På nästan uti nödens tid,
Den dygdens skatt blir ej bortöfwat,
Och wedergäld med Himmelsk frid,
Som stäl in för Gud månd smycka,
Löften derpå ger Himmelsk lycka,
Då man gått bärt från werlden wid.

De telningar från stammen spridda,
Utwärta ifrån samma jord,
Med kärleks-bojor äro smidda,
Att spisa androm af sitt bord,
Så stält uti natursens rike,
När en går bärt fins andra like,
Kring hela werlden in til nord.

Bland

Bland höga, låga kunde wara,
En Patriot i deras råd,
Des handels styrka månd ej spara,
Til egenhetenes förråd,
På wida hafwet han nog wåga,
Olyckor tillåt sig ej plåga,
Wid swåra ödens förebod.

En säker Handelsbol han förde,
Som ger en samwets hrolla söt,
Des hårtgång mångens hjerta rörde,
Då Himlen Handelsboken slöt,
Du Jacobsstad en wån har mista,
Som stod på årans wårda lista,
En ewig sällhet honom möt.

De som i sorgen närmast sakna,
En Man, en Far af ädelt mod;
Hålt edra hjertan ständigt wakna,
Wid tålmod en tröstrik flod,
Och fast än tårar dert rinna,
Skal tålmodets dygd dock winna,
Den seger wård en ärestod.

Hwad motstånd är bli lik et barn,
Som sig til Högstas willja böjer,
I ödmjukhet tar til åtwarn',
Med alt förutan knot åtnöjer,
Då Himlen gifwer lust ell' ledt,
Ja sielfwa döden oförsedt,
I stillhet flyr olustans garn.

De

De fel som kärlekslösa tala,
Förgätas, öfverstyckas bör,
Hwar en står här på werldens hala,
Se til ej falla förr'u man dör,
Då man ej mer ser kroppens skugga,
Bör ingen blotta mulden tugga,
Gud bräcker ej et bräckligt rör.

Wid Elfiwa dagars sjukdom kämpat,
Med döden at få bli des wän,
Förgat de honom förolämpat,
Af nåder winna nåd igen,
Guds län han här på jord besuttit,
Med wördsamt tack alt från sig sluttit,
Begäret sträckt til Himmelen.

Des kropp skal balsamerad bli,
Med et långwärdigt Nreminne,
Man kan ej dygdens echo si,
Dock lägger hörflen det på minne,
Billigt hwad älskans wärd förtjenar,
Af hjertat wördnads tankar lånar,
Dåid kärleks sorg ej hörs med skri.

En af Sterbhusets

ödmjukaste
tjenare,

S. C. B.